

TESTEDZÉS

Utazások

Amikor még gyermekkoromban jart a sport és a sportolók a saját és nem mások szórakoztatására sportoltak, akkor természetesen a sportterkölesök is mások voltak. Ahogy gyarapodott a nézők száma, úgy fokozódott a sportoló igénye is. Lassan kialakult a hivatalos sportolók lábara, akiknek a sportolás már munkát és ezzel együtt pénzt is jelent. Milyen azoktól sem lehet ingyen munkát várni, akik a sportolók ügyeit intézik, egyes szövetségek vagy egyesületek megengedik az ügyvezető és főtitkárak díjazását — amatőr szövetségekben, egyesületekben. Ezek után egy-egy szövetségi vagy egyesületi tisztség anyagi kérdéssé is vált, amiért most már érdemes volt harcolni. Olyan tisztség sokféle erkölcsi és anyagi siker alapja. Tekintélyt, esetleg jövedelmet jelent. Aki fontos tisztséget tölt be, az előtt még rendkívüli időkben is nyitnia vannak a háttörök. Utazgathatnak, idegen országokat, más világot látni, ez volt mindig a kultúr-ember vágya.

Idegen nemzet fiataljait összemérni az erőket, ez a sportember álma. Válogatottnak lenni kitüntető valami, de ezek mellett hisztériátszűrést betöltöni, ugyancsak nem utolsó dolog. A rendkívüli idők hozták azokat a furcsaságokat is, hogy amíg ideháza féltékenyen győztek sportolóink, addig külföldön néha súlyos vereséget szenvedtek. Megtörtént ez a labdarúgóknál, az ökölívóknál, a kerékpárosoknál, de előfordult ez már a többi sportágakban is. A drukker, aki egész időben végigjárja a mérkőzéseket, törheti a fejét, hogyan lehetséges ez? A sportlapok kiküldött munkatársai minden esetben szépen megmagyarázzák, amik felett néha vira is indul, azonban nincsen olyan csoda, ami három napon túl is érdekes lenne, így ezek elhallgatnak, elfelejtődnek, mint sok minden.

Nem voltunk és nem vagyunk lakótelezette egyetlen szövetségnek, egyesületnek sem. Lőbbszár rámutattunk arra, hogy némelyik válogatott és kísérő kevesebb van áthatva attól az érzéstől, amit egy ilyen megítélésű szerepnek ki kellene váltania belőlük s így a külföldi utazásban egészen mást látnak, mint sportbeli vetélkedést. Egészen mást! Az első, ami a csendes szentimentális feltűnik, a kísérők magas száma. Miért van erre szükség? A szövetségek megmagyarázzák, ő, mindenne van magyarázat. Aztán vége a túrának, hazajönnek a portyázók és megindul a suttogás, ami ugyancsak nem hasznát az egyetlen sportnak. Hol egy újjal írt névelés levél, majd ugyancsak névelésül egy kézírásos levél látni fel a szerkesztőség előtt a túra mögötti régi dolgokat, a vereségek okait, végül a régi vesztőemberek hirtelen történő lemondásának okait. A lemondásokról egyébként számszerű hivatalos jelentések is látnak napvilágot. Az érdeklőt szövetségek nemigen nyilatkoznak, hallgatnak. Pedig hallgatás helyett sokkal jobb volna, ha mindent őszintén feláránának a nyilvánosság előtt, mert ez a legjobb ellenszere annak, hogy megelőzzenek minden gyanúsítást, tanak az utazásokkal kapcsolatban időnként felmerülnek.

1944. január 9-én, vasárnap déli 12 órakor
Magyarország műkorcsolyázó bajnoksága
a városligeti műjégpályán
Jegyek elővételben is. Telefon: 220-455

Sporthírek

MAI SPORTESEMENYEK

Délután 11 órakor kihívásos amatőr birkózómérkőzések a Sportcsarnokban. — Déli 12 órakor műkorcsolyázók versenye a városi ligeti műjégpályán. — Délután 4 órakor az ökölívó csapatbajnokság második fordulójában: FTC-Beszkárt, BTK-WMTK a Sportcsarnokban. — A csoport sportcsarnokban kézilabdázómérkőzések egész nap.

A VAS-ÉS FEMMUNKÁSOK SPORT-CLUBJANAK vesztése január 11-én, kedden este 7 órakor a szokott helyen ülést tart.

ÚJABB AKNABABLANG. A Természetbarátok TE listáján a gómrézepesi értekezéssel az illető felsikán újabb aknabablangozt fedeztek fel. Cs. Bodnar Lajos Szalóc közönség felé eső erdőterületen nagy mélységűnek látszó függőleges kiterjedésű barlangot talált. Az ilyen típusú barlangok a hegy felső részében elterülő, összefüggő vízszintes barlangrendszerhez tartoznak, azok elpusztulásának hirtelen. Keltézésének körülményeiből adódik, hogy bejárásuk, felkutatásuk nagy szabarmel, felkészültséget, személyes bátorságot igényelnek. Gáidos Imre vezetésével, mellett Nikovits Kálmán és Leitner Károly természetbarát barlangkutatók, a pillanatnyilag rendelkezésükre álló felszerelések segítségével az aknabablangozt 80 méterrel bejárták, felkutatották és a bejárat körül ideiglenes térképvezérlést készítettek. A további mélyreható való lehetőleg nem volt lehetséges a kelő felszerelés hiányában, azonban a bevilágíthatatlan mélységű folytatásból Magyarország egyik legmélyebb aknabablangozara lehet következni.

NYILVÁNOS LESZ A KERÉKPÁROSOK KÖZGYŰLÉSE. A MKSz január 13-án, vasárnap délután 3 órakor tartja rendezévi közgyűlést a MOVE tanteremben. (Podmaniczky utca és Vörösmarty ucca sarok). SZENTLŐRINC A NAGY VERSENYBEN. Az NB II. osztályában játszó szentlőrinciek majdnem biztosan veszik, hogy jövőre már az NB I-ben folytatják mérkőzéseiket és ezért már most erősíteneik. Az eddigi tréner, Kohutot, most Kálmár Jenő, a válogatottak tréneré váltja fel.

JENŐFI, a Vasas-labdarúgók csatára nyilatkozik a sportújságban arról, hogy miért nem ment neki az elmúlt idényben a góllövés és hogy mennyire szeretett volna visszamenni régi egyesületébe, a SálBTC-be.

ahol tárt karokkal várták. Tanulság: Munkáségyesület egy pillanattal se ragaszkodjék olyan játékoshoz, amelyik nem meggyőződésből viseli az egyesület sejnelt. Kedvetlenül futballozó játékos félerőt képvisel.

EMBERVÁSÁR. Olyan mindegy, akár színházi pietékarovatot olvas az ember, vagy sportszaklapot. Itt is megtudjuk, hogy némelyik sportoló tudása pénzre átszámítva mennyit ér. Szabályos embervásár folyik a labdarúgószövetségben. Vajon meddig meg!?

MUNKASLABDARÚGOK UTANPOTLÁSA. A kölyök bajnokság VII. csoportjában az UMSE a betedik helyet foglalja el.

MUNKÁS-ÉLET

Egy nyomdászasszonyról

„Az asszony és a szakszervezeti élet” címmel a *Typographiában* megjelent tárcából közöljük az alábbi megkapó részleteket:

...Először akkor találkoztam vele, amikor segítette „A szülőkhöz” címzett plakátokat kiragasztani. Negyvenegy évvel ezelőtt. Sok volt a munkanélküli a főnökök meg a tanongazdálkodással igyekeztek vagyunkat gyarapítani. Az említett plakátoknak az volt a céljuk, hogy a szülőket visszatartsák attól a tervüktől, hogy a fiaikat nyomdásztanonoknak adják s felvilágosítsák őket a nyomdákban elharapódzott állapotokról. A plakátok kiragasztását az akkori szervezőbizottság nagyjában rábízta a munkanélküliekre. A munkanélküliek egyrésze azonban ezt a munkát nem végezte lelkiismeretesen. Egy-másik még viccet is csinált belőle, hogy a plakátot fordítva ragasztotta ki. Ezt látva, méltatlankodott, hogy a szaktársak a saját ügyüket ilyen felületesen végzik. Aztán megmutatta, hogyan kell a dolgot csinálni. És jól csinálta; megszégyenítette a kollégákat.

Néhány évvel később Rosenheimben találkoztam vele. Bajorszámban. Gyermekével játszott az országút mellett az erdőben. Magyar szó, magyar dal, magyar gyermek hangos kacagása verte fel az erdő esendjét. Egy vándorlólegény ment arra, ez meghallotta a magyar szavakat s meglepetten kiáltott fel: — Mit hallok? magyar szót!... Maguk magyarok? — Igen... Hát maga kicsoda... — Valólo nyomdász... Magyarországból. — No, akkor tartson velünk... A Schlosswirthnél uszonna; aztán a rongyos ruha megfoltozása, a piszkos ruha kimosása... Másnap a „Kunde” kapott kisegítőkérdéseket. Két hétig tartott. Ez idő alatt vidám kis magyar sziget alakult abban a nagy német tengerben, amelynek éltető lelke az a nyomdászasszony volt...

Nemsokára Wormsban találjuk, ahová zokszó nélkül követte élete párját. Mit számított neki az a pár száz kilométer, amivel tovább került szülőföldjétől? Nem sokát maradtak ott sem... Talán összesen hat hónapig. Egy szombaton este a férfi leverten jön haza a munkából. A hűséges, a megérző és megértő asszony azonnal észreveszi a „bajt”. — Mi hajod, kedves uram? — Felmondtak... — Annyi baj legyen... Mi történt?

— Hát tudod: e hétény volt egy különórám. Ezért jár árszabály szerint 21 pfennig. De csak 20-at fizettek. A főnökkel reklamáltam, hogy egy pfenniggel kevesebbet kaptam. „Hogyhogy”, kérdi a főnök. Megmagyarázom neki, hogy árszabály szerint 21 pfennig jár egy különóráért és egy pfenniggel kevesebbet kaptam. „Mindenki ennyit kap”, válaszolja a főnök. „Sajnálom”, válaszoltam, „nekem ez a pfennig jár”. Erre a főnök a zsebébe nyúlt, elővett egy pfenniget, odaadja és azt mondja, hogy: „Itt a pfenniged, de — két hét múlva ki léphet...” Ez történt. És most

vehetjük a sátorfánkat, mert azt, remélem, tudod, hogy most majd a városból is menni kell?...

— Semmi baj sincs... Ha nem így csináltad volna, akkor nem csináltad volna jól... De nemcsak a városot fogjuk itthagyni, hanem — az országot is... Eleget voltunk már a németek között. Gyerünk máshová.

Aztán a családi tanács úgy határozott, hogy a „máshová” — Magyarország lesz. Igen ám, de ehhez pénz kell, ami nincs. Mit tesz ilyenkor a — 20. század első éveiben — Németországban tartózkodó magyar nyomdászasszony? Interven'á' az osztrák-magyar követéségen!

Diktum-faktum: felült a vonatra és beállított a darmstadti követéségre. Bekövetkezett a munkanélküliség, újabb elhelyezkedésre kilátás nincs, vissza kell utazni Magyarországra. Tegyük ezt lehetőleg. Pénz nem kell, de ingyen vasúti jegy, mégpedig két egész és két gyereknek egy-egy féljegy.

— Ach... es is ünnerhört... das geht nicht...

Mi az, hogy „geht nicht”? Az intervenció hosszú alkudozás után azzal ért véget, hogy vasúti jegy ugyan nincs, de útiköltségre kiutalnak 50 márkát. Ez is valami. Ezzel gyorsan ki az állomásra. Nehogy a követésen még meggondolják magukat. Jegyváltás. Ki a perónra. Eppen ott áll egy vonatszerelvény.

— Wohin reisen Sie? — Worms... — Schnell, schnell, einsteigen, der Zug fährt sofort ab... Beszállás. A vonat száguld. Jegyvizsgálatnál a kalauz megállapítja, hogy a jegy nem jó: személyvonati jegy, ez pedig gyors.

— Die Karte ist nicht gut... — ? — Dies is ja ein D-Zug... Müssen draufzahlen. — D-eug, D-eug... Zi kszakt, zoll einsteigen, eug nagy Worms; ich ka Geld... nix cälen... — Verfluchte Geschichte...

A vita közben a vonat be is ért már Wormsba; az öt darab tízmárkás követési arany meg lett mentve...

Nemsokára Magyarországon találkoztunk. All a bérmozgalom. Valahonnan hoztak 15 „kilepett” inasgyereket. Mi a fenét csinálnak velük? Itt is éppen elegendő vannak. Nem baj; a nyomdászasszony felpakkolta és elvitte őket falura nyaralni... Mikor a bérmozgalom lezajlott, előkerültek a gyerekek is: kimosdatva, kipihenve, meghízalva... „munkára éhesen”... kettő ott maradt belőlük. Nála. Beszűletes emberekké, derék szaktársakká, jó nyomdászokká váltak.

Jon egy valólo, P... Elgyötört, lerongyolva, éhesen. Pártfogás alá kellene venni, de nincs, aki ezt megtegye. Csak ketheti kondíció kellene, hogy kiteljen egy cipőtalpalás, egy nadrág, egy kis pihe-nés, néhány jó falat...

— Az istenfáját neki — hördül fel a nyomdászasszony —, hát ennyi jó kolléga között nem akad senki,

aki segítsen? Csak beszélni tudnak? Megszűnt itt már a kollégialitás? Nem, nem szűnt meg. Egy-kettőre került minden... Használt a fel-szólalás.

Alföldi város. Az egyik nyomda személyzete megúnta a suszterolást: követelte az árszabályt s nyomatékui — kilépett. Csakhamar horogra került helyettük néhány újabb áldozat, akik közül az egyiket sehogysem lehetett jobb belátásra bírni.

A nyomdászasszony erre felkereste a megingathatatlan suszter feleségét — egy leírhatatlanul nyomorúságos, rideg lakásban — s megmagyarázta neki, hogy milyen utálatos dolog háthatamadni azokat, akik a becsületos megélhetésért síkra szállanak, hogy örökre megbélyegzi önmagát, aki így eslelekszik, mert nem mehet felemelt fejjel szaktársai közé. Az asszony cirva panasolja keserves állapotukat, hogy az ura régóta munka nélkül van, jár egyik városból a másikba, nem tud állandósulni stb.

— E, mi? — szól a nyomdászasszony —, nézzem meg engem: negyedmagammal két esztendő alatt az ötödik városban lakom és nem esem kétségbe. Ne hagyja az urát elzúlni, csapjon fel. Ha szükséges valami, majd én segítek, aztán meg itt van a szakszervezet, a hóna alá fog nyúlni... Fontos, hogy meg-terjen...

Az illetőt sikerült az asszony közbenjárásával meg aznap kiemelni, kondícióhoz juttatni s most a többi szaktársakkal egy sorban küzd a jobb jövőért... —nk—

A főváros nem hadiüzemi munkásainak bérpótléka

A polgármester a bérszabályozó kormányrendelet nyomán föltérjesztést intézett a kormányhoz és kérte annak engedélyezését, hogy a főváros hivatalainál, intézeteinél, intézményeinél és üzemeinél alkalmazott munkások, tekintet nélkül arra, hogy a munkáltatói intézmény hadiüzem-e vagy sem, 60%-os bérpótlékban részesüljenek. A belügy-miniszter ennek kaposán leiratban értesítette a polgármestert, hogy a fővárosnál fennálló, méltánylást érdemlő körülményekre tekintettel nem tesz észrevételt az ellen, hogy a főváros a nem hadiüzemekben foglalkoztatott munkásoknak a kormányrendelet alapján engedélyezett maximális 30%-os bérpótlék megadása mellett még további 10% külön juttatást fizessen. A leirat szerint ezt a külön juttatást a kormányrendelet alapján fizetendő bérpótléktól való megkülönböztetés végett mint külön „fővárosi pótlék”-ot kell fizetni és a két pótlék együttesen 60%-nál több nem lehet.

Pártszervezeti élet

A „Munkásnaptár — 1944” teljesen elfogyott. Felkérjük a fővárosi, környéki és vidéki pártszervezetek titkárait, hogy ha van példányuk, azt sürgősen juttassák vissza a központi párttitkársághoz, mert január 15-én túl egyetlen példányt sem vehetünk vissza.

Az Országos Nőszervező Bizottság 10-én, hétfőn délután 5 órakor ülést tart.

A környéki végrehajtóbizottság e hó 13-án, csütörtökön délután 6 órakor ülést tart.

A zuglói pártszervezet értesíti a gizellaúti, tehát a 169., 170., 171. és 172-es körzetek tagjait, hogy a pártszervezet új helyisége ezontúl a Thököly út 57/b alatti Takács-vendéglő különbelyiségében van. Összejövetel minden kedden este 7 órakor.

Egyesületi élet

A Magyarországi Könyvnyomdai Munkások Egyesülete 1944. január hó 9-én, vasárnap délelőtt pontosan 10 órai kezdettel a Népegyesületi Múzeumban *Képességvizsgálat* címmel vetítettképes és hangosfilmbemutató előadást tart. Találkozás délelőtt 10 órakor a helyszínen (VI. Eötvös ucca 3). Az egyesület tagjai a fenti időpontban a helyszínen meg jelentkehetnek.